

РЕШЕНИЕ

№ 1034

гр. София, 24.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 17.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **9082** по описа за **2013** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

3

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Р. Б. С. против решение от 05.08.2013 г., постановено по НАХД № 20968/2012 г. на СРС, наказателно отделение, 115 с-в. Със същото е потвърдено наказателно постановление № 39388/07.08.2012 г. на началника на АНД в ОПП в СДВР, с което на Р. Б. С. на основание чл. 315, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането е наложена глоба в размер на 400 лв. за нарушение по чл. 259, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането. Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението поради постановяване му в нарушение на закона - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Иска се да се отмени решението и потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът по касационната жалба – СДВР не взема становище по жалбата.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди

доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С решение от 05.08.2013 г., постановено по НАХД № 20968/2012 г. на СРС, наказателно отделение, 115 с-в е потвърдено наказателно постановление № 39388/07.08.2012 г. на началника на АНД в ОПП в СДВР, с което на Р. Б. С. на основание чл. 315, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането е наложена глоба в размер на 400 лв. за нарушение по чл. 259, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 25.07.2012 г. Р. Б. С. управлявал лек автомобил с ДК [рег.номер на МПС], собственост на трето лице и в района на околоръстен път [населено място] водачът бил спрян за проверка от служители на Столичната дирекция на вътрешните работи, като при извършване на проверката било установено, че водачът управлява моторното превозно средство без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ валидна към датата и часа на проверката. Бил съставен АУАН, въз основа на който било издадено и наказателното постановление.

От правна страна СРС е приел, че Р. Б. С. е нарушил чл. 315, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането. Приел е, че издаденото наказателно постановление съдържа всички реквизити по чл. 57 от ЗАНН, както и че административно наказващият орган е съобразил и разпоредбата на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН като е определил наказание за нарушението съобразно тежестта на извършеното нарушение.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

Член 259, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането въвежда задължението за сключване на договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, като съгласно посочения текст договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите е длъжно да сключи всяко лице, което притежава моторно превозно средство, което е регистрирано на територията на Република Б. и не е било спряно от движение. Член 249 определя видовете задължителни застраховки, като съгласно чл. 249, т. 1 от Кодекса за застраховането задължителна е застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. В тази връзка и съгласно чл. 315, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането лице, което не изпълни задължението си да сключи задължителна застраховка по чл. 249, т. 1 и т. 2 или което управлява моторно превозно средство, във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите се наказва с глоба от 400 до 600 лв., ако е физическо лице. От събраните по делото доказателства по несъмнен начин се установява, че на 25.07.2012 г. Р. Б. С. управлявал лек автомобил с ДК [рег.номер на МПС], собственост на трето лице и в района на околоръстен път [населено място] водачът бил спрян за проверка от служители на Столичната дирекция на вътрешните работи, като при извършване на проверката било установено, че водачът управлява моторното превозно средство без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ валидна към датата и часа на проверката.

Правилно първоинстанционният съд въз основа на събраните по делото доказателства е приел, че касаторът е нарушил чл. 315, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането. При съставянето на акта и наказателното постановление не са допуснати съществени

нарушения на процесуалните правила, които да водят до отмяна на последното. Както АУАН, така и наказателното постановление съдържат изискуемата се индивидуализация на нарушението от фактическа страна - посочена е дата и мястото на неговото извършване и обстоятелствата, при което е извършено. Не се констатира несъответствие в описанието му по акта и постановлението. Не е нарушено правото на защита на касатора в производството пред първата инстанция. Правото на защита по чл. 56 от Конституцията има различни проявни форми - жалби до различни общински и държавни органи, устни или писмени възражения и обяснения, изслушване, обжалване на административните актове пред по-горестоящия административен орган, обжалване на административните актове по отношение на тяхната законосъобразност пред съда, предявяване на иски пред съда и обжалването им пред по-горна съдебна инстанция и пр. Изобщо проявните форми на правото на защита на гражданите по чл. 56 от Конституцията, когато са застрашени или нарушени техни права и законни интереси, могат да бъдат различни в зависимост от това, къде правото на защита се реализира. Като извършено нарушение в наказателното постановление е посочено това по чл. 315, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането, който предвижда ангажиране на административно наказателната отговорност на физическо лице, което управлява моторно превозно средство, без да съществува изискването за ангажирането на тази отговорност лицето, извършило нарушението да е собственик на моторното превозно средство. В тази връзка разпоредбата на чл. 315, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането предвижда ангажирането на административно наказателната отговорност при извършването на посоченото нарушение, както за собственика на превозното средство, така и за лицето, което управлява същото без да е негов собственик.

Въз основа на изложеното тази инстанция приема касационната жалба за неоснователна. Оспорваното първоинстанционно решение като валидно, допустимо и правилно следва да се остави в сила.

Като съобрази направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, XIV-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 05.08.2013 г., постановено по НАХД № 20968/2012 г. на СРС, наказателно отделение, 115 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: